

DET FINNS BARA EN FÖRLORARE

Allt började med en tävling. Eller nej, nu ljuger jag. Det började med straffet. Det var ju därför vi ens kom på det här med tävlingen - för att dela ut straffet. Vi hade inget val. Straffet fanns vad vi än gjorde. Ingen brydde sig om att vinna. Det fanns inget pris, inte ens äran.

Nej, det handlade bara om att *inte* förlora. Vad vi än gjorde fick vi inte förlora.

”Men *nån* måste ju göra det”, klagade Edvin. ”Och det måste göras idag. I morgon kommer bilen.” Ingen mötte hans blick. Alla undvek, hittade genast något att sysselsätta sig med. Ida tog upp en cigarett, letade länge i väskan efter tändaren som plötsligt försvunnit, för att sedan hitta den och dra ett djupt bloss. Hon stängde ögonen när hon gjorde det. Njöt, skulle man kunna tro. Fast jag tror bara att hon undvek Edvin.

Peter såg ner i sitt anteckningsblock. Hummade, skissade och strök över. Plötsligt lyste han upp och vände blad. Skrattade till. Han var nog den enda som faktiskt inte lyssnade på vad Edvin sa. Han verkade så inne i sitt anteckningsblock att han inte märkte hur dålig stämning det blivit.

”Peter”, röt Edvin och ställde sig upp. ”Lyssnar du ens? Det här rör dig lika mycket som oss andra!”

Peter tittade upp. ”Vadå?” Sen kom han ihåg. ”Ja, ja, jag vet. Jag vet att det måste göras idag. Men alltså, jag har en bra idé! Håller på att förbereda en femkamp. Måste bara komma på en gren till.”

Edvin himlade med ögonen. ”Det får du göra sen! Först måste vi bestämma vem som ska göra det här.”

Alla blickar ner igen. I gräset, i verandan, i knäet. Överallt utom på Edvin. Han såg ut som en galen professor när han stod där, med de tjocka glasögonen på nästippen och det lockiga håret åt alla håll. Som om han stoppat in håret i ett eluttåg. ”Kom igen nu”, fortsatte han. ”Det måste bli gjort.”

Jag fascinerades över Edvins engagemang. Det var inte ens hans sommarställe, utan Hertas. Ändå var just han så mån om hur det skulle skötas. Att allt blev gjort i tid. Att alla turades om att laga mat, plocka in disk och hålla ordning. Herta kunde inte bry sig mindre. Bara det såg okej ut när vi drog därifrån.

”Lyssna”, sa Edvin. ”Alla får säga varför just dom inte ska göra det. Vem som liksom *förtjänar* det minst.” Ingen svarade. Edvin suckade och satte sig ner. ”Ja, jag börjar väl då. Jag tycker att jag

förtjänar det minst eftersom jag är den enda som städar här. Ni slänger grejer överallt, och jag städar upp. Hela veckan har det varit så. *Därför* förtjänar jag att slippa.”

Ida fnös. ”Och andra sidan är du den enda som bryr sig om hur det ser ut här. Semester är semester. Inte fan orkar jag städa hela dagarna.”

Vi andra instämde genast. ”Jag håller med”, sa jag.

Edvin blängde på mig. ”Så klart du gör.”

Ida fortsatte. ”Hur som helst borde jag slippa eftersom ni tar cigg av mig hela tiden. Ni röker aldrig annars, men så fort vi kommer ut hit ska ni bolma på. Det blir dyrt för mig.” Ida kunde bli politiker, tänkte jag. Det spelade egentligen ingen roll vad hon sa, men hon lät alltid lika övertygande. Det var något med hennes röst. Den hade liksom pondus. Jag går aldrig i närstrid med Ida, inte om jag inte måste.

Herta som satt i solstolen tog av sig glasögonen. Hon kisade mot oss andra. ”Behöver jag säga min anledning?” Vi skakade på huvudet, och Herta kunde återgå till solen. Det behövde inte sägas att Herta var generös nog som bjudit ut oss hit.

Manne bläddrade i en tidning och verkade obekymrad. Han bad Ida om en cigarett. ”Hörde du vad jag sa nyss?” frågade hon. Manne nickade och ryckte paketet ur Idas hand.

”Du får av mig sen”, svarade han och satte cigaretten i mungipan. Tände och blåste ut rök.

Edvin harklade. ”Ja, Manne. Vad säger du om det här?”

Manne skrattade. ”Fan, Edvin. Tänk att vara gift med dig. Vilken förhandlare...” Han fimpade, och askan föll rakt ner på verandan. Jag såg hur det störde Edvin, men han sa ingenting.

”Jo”, fortsatte Manne. ”Jag ska slippa för att... För att jag bidrar med så bra stämning. Ni vet, charmen, glädjen... För att jag är jag, helt enkelt.”

Edvin suckade. ”Det var ju en speciell anledning, men okej...” Han vände sig till Peter. ”Du, då?”

Peter tittade fortfarande ner i sitt anteckningsblock. Han såg nöjd ut. ”Det är färdigt! Sex grenar har jag kommit på.”

”En femkamp brukar ju annars ha fem grenar”, anmärkte Ida.

Peter ryckte på axlarna. ”Då får det väl vara en sexkamp, då.”

Manne skrattade. ”Fyndigt!”

Edvin harklade igen, högre den här gången. ”Din *anledning*, Peter.”

”Jag har ju precis sagt det”, svarade Peter och höll upp sitt anteckningsblock. ”Jag har gjort sexkampen. Har ju suttit med den hela morgonen, fatta vilket jobb jag lagt ner. Bara för att vi ska ha det roligt. Det är väl anledning nog?”

Edvin protesterade inte, utan vände sig till mig. ”Vad är din anledning, då?”

Jag hade ingen anledning. Det stod still i mitt huvud. Vad hade jag gjort för att slippa undan? Hade jag hjälpt till extra mycket? Bidragit med något? Jag hade inte ens varit med och köpt mat. Inte lagat den heller. Jag hade bara ätit och suttit här. Knappt sagt något ens.

Edvin började tappa tålamodet. ”Vi kanske kan komma överens om att det här blir din uppgift, då?”

Ida viftade med handen. ”Amen vafan lägg av, Edvin. Stå och bete dig som nån jävla diktator. Och vadå ‘din uppgift’? Måste man ha en anledning bara, skitsamma vad det är? Jag menar, hur bra är Mannes anledning i så fall? Eller din egen. Jag skiter väl i att du har kontrollmani och måste städa hela tiden.”

Edvin blev högröd i ansiktet. Hade det varit någon annan hade han protesterat. Käftat emot. Det är jag alldeles övertygad om. Men inte mot Ida.

”Jag har ett förslag”, sa Peter. ”Den som förlorar kampen får göra det. Som ett slags straff. Det är väl schyst? Så slipper vi tjafsa om det.”

Ida nickade. ”Inte illa, Peter. Jag håller med!”

Herta suckade. ”Jag orkar inte tävla.” Hon vred lite på sig. Svettpärlorna i pannan hade blivit fler. Ungefär en gång i timmen reste hon sig för att skölja ansiktet, sen låg hon stilla. Så fort solen var framme la hon sig där, i solstolen. Efter halva dagen brukade hon byta bikini. Annars fick hon så ful bränna, sa hon. Jag tittade på hennes hår. Det var nästan vitt nu. Blev det solblekt så snabbt? Eller hade hon färgat det?

”Kom igen, Herta”, bad Peter. ”Det kommer bli kul! Alla andra är ju på.”

”Nja”, tvekade Herta.

”Du, då?” frågade Ida och såg på Peter. ”Ska inte du vara med?”

Peter nickade. ”Jo, det så klart. Jag är ju också med och tävlar.”

Det lät rättvist. Så rättvist att Herta fick ge med sig. Peter tröstade henne med att det var väldigt olika typer av grenar. En gren för alla kvaliteter, som han sa. Jag bryggde kaffe medan de andra ställde ut redskap för stationerna. Kände mig nästan hemma i köket, trots att vi bara varit där en vecka. Det var nog tack vare Herta. Hon gjorde klart att alla tog för sig av vad dom ville, och det som inte fanns fick vi köpa själva.

Jag plockade ner kaffekoppar ur skåpet. Alla udda. Precis som det ska vara på landet. Allt från en pytteliten med blommor på - en sådan som användes förr i tiden med små öron och guldkanter - till en gigantisk turkos tekopp, den där som förmodligen var den köpt i en souvenirbutik på Kanarieöarna. Jag föredrog det senare. Kaffetokig som jag var slapp jag ta påtår stup i kvarten om jag fick fylla upp hela tekoppen. Nackdelen var att jag fick mikra kaffet då och då.

Nere vid gräsmattan hade alla ställt upp. Manne slog ihop händerna. ”Nu jävlar är jag taggad!”

Ida fimpade cigaretten och satte upp håret i en tofs. Herta sneglade på henne. ”Är det värsta sporten det här, eller?”

Jag ställde kaffebrickan på gräset, men Edvin blängde på mig. ”Det här är inget kafferep, om du tror det.” Jag svarade inte, tog bara min kopp i handen och ställde mig bredvid de andra. Smakade på kaffet som genast värmdes i magen.

”Ställ upp på rad här nu”, manade Peter och viftade med händerna. Han såg ivrig ut. Som ett litet barn på julafton. Men så såg han ner i sitt anteckningsblock och blev allvarlig. ”Vi vet alla vad som står på spel. I den här kampen finns inga vinnare. Bara en förlorare.”

Vi nickade. Jag såg hur till och med Manne bet ihop och verkade förbereda sig. Herta hade tagit av sig solglasögonen, och Ida knöt händerna bakom ryggen. Som en soldat. Edvin såg mest plågad ut. Själv visste jag inte vad jag hade att vänta mig. Skulle jag klara det här? Skulle jag slippa undan? Hur starka var mina motspelare? Jag var nog varken bra eller dålig. Inget utmärkande åt något håll. Det handlade mest om tur, tänkte jag, även om Manne hade väldigt stora muskler. Och Edvin var ju ett solklart läshuvud, om det nu fanns någon sådan gren.

”Kom med mig”, sa Peter och gick bort mot den röda boden en bit bort på tomten. ”Jag vill bara att ni ska förstå vad det här innebär.” Vi gick efter. När vi ställt oss precis utanför dörren öppnade Peter och pekade in i boden. ”Där”, sa han. ”Det där är vad vi har att vänta oss. Fattar ni?”

”Straffet”, mumlade Manne. Jag bara nickade. Känslan var ovan. Även om jag varit med i många lekar och tävlingar så hade det aldrig spelat någon roll om man vann eller förlorade. Det var alltid på skoj. Visst fanns det alltid dåliga förlorare, men det här var något annat. Nu fanns det verkligen något att förlora.

Peter stängde dörren igen. ”Då får jag be er att gå tillbaka till starten”, sa han. ”Och gör er beredda.”

”Du kunde bli lärare”, log Manne. ”Eller typ militärledare.”

Herta skrattade, men Peter ignorerade kommentaren. Han såg ner i sitt block och höjde en hand. ”Får jag be om största möjliga tystnad, tack. Den första grenen kallar jag för ‘hammaren’. Ni

kanske känner igen det, men såhär går det till.” Peter visade en tjock träplanka han lagt upp på altanen. I den satt sex lika långa spikar, med några centimeters mellanrum. Han tog upp hammaren som låg bredvid och höll den stadigt. ”Det gäller att få ner spiken på så få slag som möjligt. Ett till tre slag ger fem poäng. Fyra till fem slag ger tre poäng, och sex till åtta slag ger ett poäng. Efter det blir det noll. Fattar ni?”

Manne kavlade upp armarna. ”Det här tar jag lätt!”

”Men”, ropade Peter och höjde ett varnande finger. ”Blir spiken sne så räknas alla slag som ska rätta till den igen. *Varje* litet slag räknas. Okej?”

”Jag ska fan spika den”, garvade Manne. ”Fattar ni? *Spika* den.”

”Men väx upp”, stönade Herta.

”Jag har gjort upp ett system så att varje person får börja en gång”, fortsatte Peter. ”Ja, alltså, så ingen behöver känna press eller så. Och det är... Ida som börjar.”

Ida suckade. ”Ja, det här med hammare och spik är väl inte min starkaste sida, men...” Peter räckte henne hammaren.

”Vänta”, sa Edvin. ”Har du kollat att spikarna är lagom långa? Jag menar, så dom inte går rakt ner i verandan. Är plankan tillräckligt tjock?”

Ida höll upp plankan och mätte med fingrarna. Det var flera centimeters marginal. ”Är du nöjd nu?” fråste hon och ställde ner plankan igen. Sen tog hon ett djupt andetag och höjde hammaren.

Det första slaget träffade mitt på spiken, och den flög hastigt en bit nedåt. Peter nickade och höjde ögonbrynen. Manne såg lite bekymrad ut. Eller tyckte han bara att det var spännande? När Ida höjde hammaren för andra gången tog hon inte i lika mycket, men spiken höll sig rak. Hon slog ungefär lika hårt ett par gånger och på det åttonde slaget var spiken nere.

”Bra jobbat, Ida”, sa Peter och antecknade. ”Åtta slag... Alltså ett poäng. Nästa person är Manne.”

Manne log och tog hammaren. ”I’m all yours! Till skillnad från Ida som fegar tänker jag köra hårt hela vägen.” Han skrattade och la hammaren över axeln.

Idas ögon smalnade. ”Snacka inte så jävla mycket.”

Manne höjde armarna i försvar. ”Okej, okej. Det är lugnt, jag kör.” Han vände sig mot plankan och höjde hammaren. I nästa sekund hade han drämt ner hammaren mot spiken, bara för att upptäcka att den träffade på sidan. Det blev ett djupt märke efter hammaren i plankan.

”Helvete”, mumlade han och höjde hammaren igen. Det andra slaget träffade visserligen spiken, men alldeles för snett. Spiken vek sig och la sig platt mot träet. Det blev alldeles tyst. Jag kunde se

på Mannes rygg att han andades häftigt, men han sa ingenting. Jag skulle just fråga om han var okej när han höjde hammaren igen.

”*Jävla helvetes fittskit jävla rövhåla!*” Han hamrade in den snea spiken ännu längre ner i träet och kastade hammaren åt sidan. ”Vad är det här för skit, egentligen?”

”Lugna ner dig”, sa Peter och rätade på ryggen. ”Om du ska vara med får du faktiskt spela och inte förstöra grenarna.”

Ida log och tände en cigarett. ”Tja, det blev ett poäng för mig i alla fall. Hur många fick du, Manne? Gick det *typ* så bra som du tänkt dig?”

Det såg ut som att Manne ville döda Ida. Slänga sig över henne och slå bort det där flinet. Han knep ihop munnen och satte sig ner i gräset. Tog fram mobilen. Förmodligen skulle han tjura en bra stund. Det blev ofta så med Manne - när något inte gick som han tänkt gjorde det honom sur. Då stängde han av oss andra ett tag tills han släppt det. Ibland tog det timmar.

Jag fick lust att trösta honom, liksom få honom att mjukna fast bara för mig. Säga att det inte gjorde något om den här grenen sket sig - det fanns ju ändå fem andra. Men grenen gick vidare, och jag var näst på tur.

”Det här fixar du”, peppade Ida.

På det tredje slaget blev spiken sne, fast bara lite. På två slag hade jag rättat till det, och två slag senare hade jag fått ner den. Också ett poäng. Visst hade det varit kul att få ner den på två eller till och med ett slag, men hellre ett poäng än inget. Och mina odds var betydligt högre om jag ”fegade”.

Nästa gren kallade Peter för ”gissa vilken”. Han hade ställt upp tre små bord, och på varje bord stod det två flaskor. Peter hade satt silvertejp runt varje flaska för att ingen skulle se vad som fanns i. Han hade numrerat flaskorna på varje bord med antingen 1 eller 2. ”Såhär är det”, sa han.

”Grenen går ut på att jämföra vad som finns i dom här flaskorna, och kunna säga vad som är vad. Och ni får bara ett försök. Ni får inte smaka flera gånger, menar jag.”

På det första bordet hade Peter lagt en lapp där det stod ”cola”. I en av flaskorna fanns cola, och i den andra cola light. På det andra bordet fanns både starköl och folköl, och på det tredje bordet fanns rosévin och vitt vin. Vi skulle alltså smaka på allt och kunna säga skillnaden. För rätt svar fick vi ett poäng per bord, och annars inget.

Jag tyckte inte det lät överdrivet svårt. Rosévin till exempel smakar väl inte alls som vitt vin. Och cola light är ju mycket äckligare. Visst borde jag klara det? Ölen kunde bli svårare. Fast två poäng är inte illa heller.

Manne som redan blivit gladare lyste upp när Peter berättade om den nya grenen. ”Soft”, sa han. ”Jävligt soft, Peter.”

Jag såg att kommentaren gjorde Peter glad. Tyckte mig till och med se rodnad på hans kinder, fast jag kan ha fel. Utan att kliva ur rollen som ledare såg Peter ner i anteckningsblocket och harklade. ”Nu ska vi se... Herta! Eftersom du var sist förra gången får du börja nu.”

Herta gick fram till det första bordet. Hon stödde sig på ena benet och sköt ut höften. Jag undrade om Herta hade ovanligt långa ben, eller om det bara såg ut så eftersom hon hade hotpants. Det är lustigt med hotpants. Herta som satt på sig dem för att ”klä på sig”, fast dem inte täckte mer än en vanlig bikinitrosa. Varför fanns det ens hotpants? Varför inte bara gå omkring i trosor i så fall? Fast jag måste medge, att om man nu skulle ha hotpants, så borde man ha ben som Herta. Långa, blanka och bruna. Inte en antydning till ojämnheter någonstans.

”Jag är klar”, sa Herta efter en stund och skrev upp sina svar på en lapp som hon gav till Peter. Han skrev hennes namn på lappen utan att öppna den. ”Bra! Då är det Idas tur.”

Sexkampen flöt på. Peter hade gjort det bra, tyckte jag. Han hade hittat på några egna grenar, men det fanns också dom där klassiska. Kasta rockringar och slå tärningar. På tärningsgrenen fick jag faktiskt riktigt bra poäng. Men det var som jag trodde - det handlar om tur. Och ibland har jag tur.

Det gick dåligt för Manne. Till varje ny gren hade han återhämtat sig, men humöret var borta lika fort igen. När Peter skulle berätta resultatet tjurade han värre än vanligt. Det hade gått bra för Peter. Det var väl bland annat det Manne var sur över. Han tyckte att det hade gått lite *för* bra, eftersom Peter faktiskt gjort sexkampen. Det kunde ju finnas knep för grenarna som inte vi andra visste något om. Det kunde ju faktiskt förekommit fusk, till och med.

Ida tappade tålmodet först. Vi hade lärt oss att ta Mannes humör. Att bara låta det vara, men kanske till en viss gräns. ”Nu får du fan ta och ge dig! Kan du inte bara erkänna att du är en sopa? Att du sög i den här kampen. Är det så svårt att ta det? Att andra är bättre.”

Manne ryggade tillbaka. ”Jo, jag kan ta det. Om det är rättvist.”

”Jag kan tycka att tärningsgrenen var lite lam”, kommenterade Edvin. ”Där handlar det ju faktiskt inte om förmåga, utan om tur.”

Jag hade trott att Peter skulle bli nedslagen. Liksom vissa ihop av alla anklagelser. Peter funkar lite så, tror jag. När det är kul och lätt vet han precis hur han ska vara, men när det blir svårt drar han sig undan. Då vet han inte hur han ska bete sig. Fast kanske hade ledarrollen stärkt honom en

aning. Han sträckte på sig och såg på oss andra. ”Resultaten, som sagt. Är ni intresserade av vem som förlorade?”

Jag ryste. Förloraren. Stunden var här, och jag låg risigt till. Det visste jag. Men var jag sämst? Peter visste nu. Han hade räknat ut det. Jag försökte söka efter en reaktion i hans ansikte. Var han lättad? Om han förlorade, skulle han fuska då? Nej, inte Peter. Fast det så klart - straffet kanske var värt att fuska för.

”På första plats kom...” Peter såg ut över oss, helt allvarlig. Sen log han plötsligt. ”Ida!”

Ida skrattade och tog fram cigaretterna. ”*Gud* vad skönt! Shit, alltså. Lilla jag, som fegar och allt. Vad säger du om det, Manne? Känns det lite orättvist?” Hon satte sig på altanen och drog djupa bloss. Mitt emot de andra. Som ett ö-råd, nästan. Hon hade klarat sig, men vi andra stod kvar. Vårt öde hängde fortfarande på en tunn tråd.

Peter såg på oss. ”På andra plats kom...”

”Amen lägg ner”, avbröt Manne. ”Jag skiter i vem som kom tvåa. Säg vem som förlorade! Jag sitter för fan och lider här.”

Peter blängde på Manne men nickade. ”Visst. Okej. Den som förlorade, och därmed får straffet, är...” Han tog ett djupt andetag, förmodligen bara för att dra ut på det lite till. För att plåga oss. Sen sa han det. ”Edvin.”

Manne brast ut i skratt. ”Skämtar du? Fy fan vad bra! Präktarslet, liksom. Vilken jävla syn! Det här ska jag filma.”

Det ryckte i Edvins näsborrar. Han bet ihop käkarna så hårt att det knakade.

Jag hade klarat mig, jag hade faktiskt det. Inget straff för mig. Jag gled liksom förbi det. Förmodligen var jag bland de sämsta, men i den här tävlingen spelade det ingen roll. Jag var lättad. Ändå tyckte jag synd om Edvin. Jag visste vad som väntade honom. Dessutom var det han som drivit alltihop från början - att vi skulle få det gjort innan bilen kom. Han ville nog mest pressa oss andra att göra något vettigt, eftersom han själv fick göra allt annat. Så upplevde han det nog, i alla fall. Och så var det han som fick straffet.

”Jag... Alltså... Nej, jag gör inte det här! Jag gör det inte! Hur kan det vara möjligt? Hur är det möjligt att *jag* förlorade?”

”Du gjorde halvdåligt på nästan varje gren”, svarade Herta. ”Konstigare grejer har hänt.”

Edvin slöt ögonen. ”Jag orkar inte. Här har jag gått och... Nej, jag orkar bara inte.”

Herta ryckte på axlarna. ”Jag tycker ni överdriver det här. *Så* hemskt är det inte. Det är inte som att ni behöver smeta in det i ansiktet, direkt.”

Edvin rös. ”Prata inte om det.”

Peter stegade iväg mot den röda boden igen. ”Okej, Edvin. Vill du ta dig en titt på ditt straff?”

Edvin rörde sig inte, men vi andra gick efter Peter. Nu när vi visste att straffet inte gällde oss vågade vi närma oss boden. Det kändes konstigt, men vi blev nästan nyfikna. Straffet hade legat i luften hela dagen och nu skulle det alltså hända. Tiden var inne.

Edvin hade samlat sig någorlunda. Han hade fått en cigarett av Ida, trots att han aldrig röker, och jag hade kokat nytt kaffe.

Manne sörplade ur sin kopp. ”Kaffe sätter ju igång magen”, flinade han.

Edvin tog ett djupt andetag. ”Om jag nu ska göra det här, så vill jag göra det ordentligt. Jag vill ha handskar, rock, skyddsglasögon och munskydd. Och jag vill att ni lovar mig att den här lilla... incidenten... stannar här.”

Manne betraktade Edvin. ”Jag undrar om inte du är den som lider mest av det här.”

”Var lite schyst nu”, sa Herta. ”Grabben mår ju skitdåligt.”

”Det ska nog gå bra”, sa jag.

Edvin fick en ny cigarett av Ida. ”Tack Herta, det... Det är en fin sammanfattning.”

Herta log. ”Anything I can do. Men det där med skyddsutrustning... Jag vettefan, alltså. Pappa har nog ett par gamla läsglasögon någonstans i huset som han inte använder, dom kan du ju ta. Och ett par handskar kan jag nog ordna fram. Men rock och munskydd? Det är nog värre.”

”Jag såg en regnjacka som hängde i garaget förut”, sa Peter. ”Den kanske funkar.”

Edvin rynkade pannan. ”En regnjacka?”

Peter ryckte på axlarna. ”Ja, du vet... Om det kommer stänk, liksom. Då är det ju lätt att torka av den.”

Ida rynkade på näsan. ”Men fy fan. Tror ni att det stänker? Är det kiss i också?”

Herta skakade på huvudet. ”Nej, det försvinner separat. Det här är bara... det andra. Och papper, då.”

Edvin nickade. ”Jaha, då kanske det inte är lika... stänktigt. Det var ju bra.”

Manne flinade. ”Det vet man aldrig. Jag hade typ diarré här om dagen.”

”Men käften nu”, röt Ida.

Jag tyckte så synd om Edvin. Nog för att jag skulle lidit, det skulle jag verkligen, men Edvin verkade *plågad*. Som att han verkligen skulle kunna spy av bara tanken. Han skakade sina händer och tog djupa andetag.

”Hur går det till då”, undrade han. ”Vad är det exakt jag ska göra?”

Herta funderade. ”Det är ju en tunna som det ligger i, en tunna med en påse. Och allt ligger i påsen. Du ska flytta påsen från den här tunnan till en annan tunna, som vi ställer bakom huset. Sen när bilen kommer i morgon ställer vi upp tunnan där, så tar dom påsen. I den gamla tunnan sätter vi bara en ny påse.”

Jag såg hur Manne försökte hålla sig för skratt, utan att lyckas. ”Är det bajs bilen, eller? Som hämtar påsen. Fatta att köra bajs bilen!”

Edvin fokuserade sin blick på Herta. ”Så, flytta påse, ställa bakom huset. Det låter ju inte så farligt.”

”Nej, men tänk vad det måste lukta”, sa Peter. ”Jag menar det stinker ju av *en* korv. Tänk vad det måste lukta av en hel tunna.” Det såg verkligen ut som att Peter undrade vad en hel tunna bajs gav för lukt, och då kom jag på mig själv med att undra jag också. Nyfikenheten var där igen. Hur skulle det se ut? Hur illa skulle det vara?

Vi samlades utanför boden och väntade in Edvin. Herta hade sagt att han fick ta vad han ville som skyddsutrustning - bara han gjorde rent det efteråt. När han dök upp bakom husknuten blev jag nästan rädd. Det var en så udda kombination av kläder och assessorer att jag höll på att brista ut i skratt. Men så kom jag på mig: det var synd om Edvin.

Han hade en blå regnjacka med vita knappar och luva, hård snörd runt ansiktet. På händerna hade han sådana där trädgårdshandskar med tyg och gummi. Det påminde mig om när jag var liten och hade kaniner ute i trädgården. Jag och min syster hade fått dom i present, vilket var precis vad vi önskat oss. Sen kom vintern, och kaninerna som fortfarande bodde i trädgården krävde lika mycket omsorg som innan. Vi slarvade, min syster och jag. Bytte hö och tog bort bajs allt mer sällan. Tillslut bildades det ett tvestjärtbo där, mitt i kaninhuset och bajset. Det blev svårare att göra rent. Tydligt trivs tvestjärtar i bajs. Det visste jag inte innan. Trädgårdshandskarna vi använde blev så skitiga att dom frös mellan gångerna. Fryst bajs som aldrig gick att få bort. När vi skulle ta dem en gång gick det inte ens att få ner handen. Mot våren rymde kaninerna, och jag tror vi slängde trädgårdshandskarna.

Edvin hade inte hittat något munskydd, men i garaget hade han hittat en gammal palestinasjal. Den satte han över ansiktet, nästan ända uppe vid ögonen. Istället för sina egna hade han lånat Hertas pappas läsglasögon. Alldeles runda var dom, som Harry Potters ungefär. Nertill hade han sina jeans, men på fötterna satt det plastpåsar för att skydda skorna.

Edvin höll ut händerna. ”Nå”, sa han. ”Tror ni det här duger?”

Ida klappade händerna. ”Grymt! Det är fan genialt Edde.”

Edvin hatade att bli kallad Edde, men jag antar att det fanns viktigare saker att tänka på. Han log mot Ida. Eller det såg ut så, det är svårt att avgöra vad som händer bakom en sjal. ”Bra”, sa han och gjorde tummen upp.

Manne drog fram sin kamera. ”Får jag? Måste bara ha det på bild!”

Edvin höjde händerna i försvar. ”Du vet vad jag...”

”Ja ja”, avbröt Manne. ”Inte ett ord till någon, jag vet. Det här är bara för min egen del. *Måste* ha någon slags bevis att det här faktiskt händer.”

Edvin suckade. ”Jag hade hoppats att det kunde utvecklas till en myt så småningom. Ni vet, som man knappt vet stämmer eller inte.” Han drog ner halsduken och torkade bort svetten från överläppen. ”Gud vad varmt.”

”Sluta snacka så mycket då”, sa Manne. ”Sätt igång!”

Jag såg hur iver lyste i Mannes ögon. Jag visste att den lyste i mina också, och i de andras. Hade ingen brytt sig hade vi inte stått här. Herta hade solat, och Ida hade läst tidningen. Jag hade nog druckit kaffe. Peter hade dragit en rolig historia, och Manne hade spelat TV-spel. Tveklöst. Det var en av sakerna som störde Edvin - hur Manne kunde spela TV-spel när solen sken som bäst. Och Manne hade bara drivit med Edvin, tillräckligt länge för att Edvin skulle ge upp och gå därifrån.

Peter öppnade dörren till boden och Edvin klev in. Jag ställde mig en bit bort. Ville inte titta direkt in. Jag hörde bara hur toasitsen lyftes av. Hur Edvin drog efter andan. ”Åh, herre gud...”

Sekunden efter kom han utrusande med tunnan. ”*Flytta på er*”, ropade han och ställde den en bit bort på gräset. ”Luft, jag måste ha luft.” Då kände jag stanken. Jag stod flera meter från tunnan, men stanken var lika tydlig som om jag hade kört ner huvudet i toan direkt efter att ha skitit. Det var outhärdligt. Jag höll för näsan och vände bort huvudet.

”Det luktar liksom i flera zoner”, konstaterade Peter. ”Men det har ju en räckvidd på säkert tjugo meter! Jävlar, alltså!”

”Men kan du sluta snacka om det”, tjöt Ida som dragit sig en bit bort, även hon. ”Det är helt vidrigt.”

Edvin sa ingenting. Jag trodde nästan han höll på att spy, men så såg jag hur han pillade bort påsen från tunnans kant i ett försök att stänga den. Han började lyfta upp påsen men blev plötsligt stående. Han böjde sig ner en aning, tittade närmre ner i tunnan.

”Hur ser det ut?” ropade Manne. ”Ser man matrester och sånt?”

Edvin släppte taget om påsen och backade. ”Det får inte vara sant”, pep han.

Herta höjde ögonbrynen. ”Vadå? Säg.”

”Påsen”, började Edvin. Han darrade på rösten. ”Påsen har spruckit.”

Efteråt satt Edvin på gräset. Han pratade inte med någon. Vi behövde inte fråga heller - vi hade ju sett alltihop. Hur fel allt blev. Det hade inte alls varit enkelt som Herta sagt, men och andra sidan visste hon ju inte att påsen skulle gå sönder.

Att hålla över innehållet till en ny påse, i den andra tunnan, det var hemskt. Stanken verkade tiodubblas. Och ljudet. Jag hör fortfarande ljudet. Men det värsta var att allt det som fanns under toapappret kom fram. *Bajsslabbet*, som Manne sa. Det tyngsta som samlats på tunnans botten. Allt det där såg vi, när Edvin hällde över innehållet i den nya tunnan. Det hamnade liksom längst upp och såg så vidrigt ut att jag nog aldrig kommer glömma det. Straffet hade fått en ny innebörd. Hade vi haft scenariot framför oss när tävlingen startade, då hade vi jobbat hårdare. Jag lovar.

När överlämningen var färdig skulle Edvin skölja ur den gamla bajstunnan. Han tog slangen som fanns i trädgården, en grön med orange munstycke. Nackdelen var att strålen brukar komma i väldig fart så fort vattnet sätts på. Jag tänkte på det, jag var till och med på väg att varna om det, men det blev inte av. Dom visste nog om det, tänkte jag. Manne och Edvin. Manne satte på vattnet, och Edvin höll i slangen. Det värsta var ju över, så Edvin hade dragit ner sjalen något. Det var så varmt tyckte han.

När vattnet sprutade ut i tunnan studsade det åt alla håll, och Edvin fick stänk över hela sig. Han slängde ifrån sig slangen och höjde armen till skydd för ansiktet. Manne drog av kranen och allt blev tyst. Ida närmade sig sakta med en handduk, som Edvin torkade av ansiktet med.

”Det mesta kom nog på jackan”, sa Herta.

Edvin såg ner på sina byxor. Där fanns en mörk fläck. ”Är det där vatten?” undrade han. ”Säg att det där är vatten.” Han närmade sig fläcken med handsken. När han luktade på fingret ryggade han tillbaka så kraftigt att jag blev rädd. ”Det var inte vatten.”

Vi satte oss bredvid Edvin på gräsmattan. Såg ut över ängarna där tomten tog slut. Tänk att vi inte ens gått utanför tomten sen vi kom hit, tänkte jag. Det var riktigt vackert. En oförstörd svensk idyll. Just då kändes det som att alla tänkte så. Att vi var oförstörda. Som att vi gått in i det hemska och kommit ut som nya människor på andra sidan. Herta la till och med sin arm runt Edvin, fastän han hade bajs på byxorna. Säkert på fler ställen också. Ida bjöd alla på cigaretter. Ja, vi var liksom...

tillsammans. I det. Jag vet ju inte hur Edvin kände det, men även om det var han som fått straffet och gjort allt det där, så var han ändå inte ensam i det. Vi hade gjort det tillsammans.

Mitt i allt det vackra reste sig Manne och slog ihop händerna. ”Vem vill ta premiärskiten, då? Jag kan tänka mig att ställa upp.”

”Pappret är slut”, kommenterade Herta. ”Vi får åka och köpa nytt.”

”Äh”, sa Manne. ”Vi kan torka oss med Peters anteckningsblock. Det var ju ändå en värdelös sexkamp.”